

عنوان مقاله:

پیرامون تلفظ ((را)) در زبان فارسی

محل انتشار:

دوفصلنامه زبان شناسی و گویش های خراسان، دوره 9، شماره 16 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

بشیر جم - استادیار گروه مترجمی زبان انگلیسی دانشگاه شهرکرد، شهرکرد، ایران

خلاصه مقاله:

واژه ((را)) در صد گفتاری پس از واژه های مختوم به واکه ای به صورت [rə] و پس از واژه های مختوم به همخوان ها به صورت [o] تلفظ می شود. زیرا وجود یک همخوان پیش از واژه ((را)) موجب حذف همخوان /r/ می شود. البته این همخوان طی یک فرآیند احتیاجی پس از واژه های مختوم به سه واکه [u]، [i] و [o] نیز حذف می شود و یک علت جایگزین آن می گردد. هدف این مقاله توصیفی - تحلیلی بررسی بافت های گوناگون و فرآیندهای واجی است که موجب تغییر تلفظ واژه ((را)) می شوند. بدین منظور محدودیت هایی که تعامل آنها در قالب رتبه بندی ها موجب افتاده این فرایندها می شود در چارچوب نظریه بهینگی معرفی می شوند. البته پیش از ورود به تحلیل های بهینگی ترتیب رخداد این فرایندها و تعامل شان با یکدیگر مورد بررسی قرار می گیرد.

کلمات کلیدی:

پس اضافه ((را))، تعامل زمینه چین، افراشتگی، گوناگونی ازاد، نظریه بهینگی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/721613>

